

Telefónna búdka

Cez víkend som bol u starých rodičov. Majú domček so záhradou na dedine. Chodím tam rád. Väčšinu času sa hrám alebo sa chodíme kúpať, ale zakaždým musím aj trocha pomáhať, väčšinou v záhrade. Tentoraz som však pomáhal babke upratovať takú starú poličkovú skriňu.

– Mišinko, podaj mi, prosím, telefón z hornej poličky.

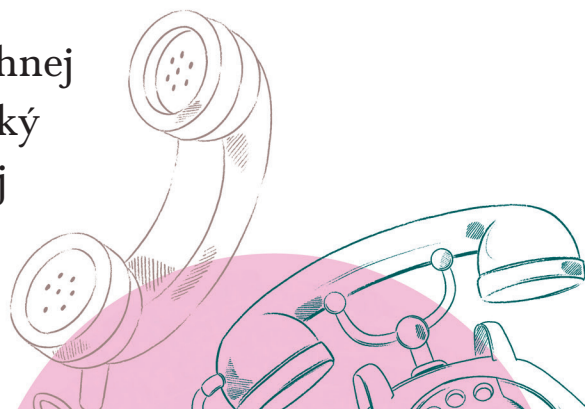
Ako pozerám, tak pozerám, ale nijaký telefón tam nevidím.

– Babi, tu nijaký telefón nie je, asi ho máš na stole v kuchyni.

– Nemyslím môj mobil, myslím starý telefón, ktorým sa telefonovalo predtým. Tam je.

– Ahá...

A fakt, na vrchnej poličke ležal taký dosť veľký prístroj so šnúrou.

– Toto je slúchadlo, toto číselník. Tým sa vytáčalo číslo, – vysvetlila mi babka.

– Ako sa ti také čosi veľké zmestilo do kabelky? – čudoval som sa.

– Tento telefón bol vždy len doma, na jednom mieste, pevne zapojený pomocou telefónnej šnúry. Nebolo možné ho niekam zobrať.

– Ako ste telefonovali, keď ste boli v meste?

– Väčšinou sme netelefonovali, stretnutia sme si museli dohodnúť vopred. A keď to bolo súrne, použili sme **telefónnu búdku**. Tam bol telefónny prístroj. Nahádzali sme doň mince, vytočili číslo a mohli sme hovoriť.

– To si vôbec neviem predstaviť...

Dnes to máme s telefonovaním oveľa ľahšie.

